

De aanvang van dit werk was een woord tot hem. Zij had het geheel neergeschreven als tot hèn gesproken, hoewel zij wist dat hij het nooit lezen zou. Maar zij voelde dat het noodzakelijk was voor haar genezing: eerlijk te zijn.

Zoo was zij begonnen:

— Frederik, deze bladzijden bevreedden je; dat kan niet anders. Maar wees niet hard: een vrouw, die haar geheim verráádt, is zéér ongelukkig. — Laat je dit doen besluiten mij te vergeven.

Toen het daar zoo op het witte papier voor haar stond, deze paar zinnen, die alles uitdrukten wat er gedurende weken in haar gewoeld en gepijnigd had, keek zij er met schrik naar. Het leek haar eerst niet mogelijk: hoe was dat zoo in eens uit haar gekomen, terwijl zij het al dien tijd nooit had durven uitspreken? Het leek haar een verschrikkelijke kracht, dit schrijven, dat dadelijk de geheimste gedachten levend maakte. Zij aarzelde voort te gaan. Dat het zoo zou worden had zij nimmer vermoed. Doch bijna ongemerkt schreef zij verder, of liever gezegd: liet zij voor zich schrijven, want zoo kwam het haar voor. De losse blaadjes, die zij later met een koord aanéén dacht te rijgen, hoopten zich langzaam aan op.

Op een nacht, om twee uur, bemerkte zij

dat het werk gedaan was. Ademloos keek zij naar de laatste woorden:

— Vergeet alles, en laten wij weer als kinderen zijn.

De magische macht was verbroken. Zij vroeg zich verwonderd en bijna schuw af of het werkelijkheid bleef. Was het uit? Ja, het was niet weg, maar het was uit. Haar liefde voor Frederik was niet weg, maar de drang, die liefde te bekennen, was uit.

Den volgenden morgen zag zij voor het eerst hoe blauw de voorjaarshemel was, en begreep zij een zin, die haar zeide, dat het leven verscheidene malen op nieuw begonnen kan worden, indien men er slechts den moed toe heeft.

Zoo kon zij waarlijk zijn vriendin gaan worden, onbaatzuchtiger nu en als een vrij levende vrouw.

Het met lak verzegelde manuscript las zij nooit meer over, verborg het onder haar dierbaarste zaken als voor goed begraven.

Zoo had zij het geheim van zoovele harer jaren teruggehouden in den voortgang van den tijd, dat het tot verleden voor haar was geworden. Maar of ooit de wondepijn van een verloren illusie zich gehéél laat lenigen, wie zal het zeggen?

Nov. 1913.

TEKORT

DOOR

EMMA VAN BURG.

In haar kleine vierkante woonkamer zat Leonie Hoch aan de tafel te naaien. 't Was nog vroeg — kwart over vieren — maar toch had zij de lamp reeds opgestoken en de gordijnen dichtgetrokken; 't werd zóó gauw donker vandaag. . . . Buiten dwarrelde al van den ochtend af een haast onzichtbaar-fijne motregen, de ál vuiler wordende straten

lagen grijs, doodsch; 't was den heelen dag eigenlijk niet licht geworden.

Leonie keek op de klok — dan legde zij haar naaiwerk op tafel en stond op om thee te gaan zetten. Zij verwachtte elk oogenblik haar zuster, die om vier uur van het kantoor ging. Na den dood harer ouders, nu vijf jaar geleden, waren de beide meisjes in het kleine huisje blijven wonen. Zij bezaten een bescheiden fortuintje; Marie, de jongste, verdiende bovendien een salaris als boekhoudster. Leonie deed het huishouden, en gaf veel tijd aan liefdadigen arbeid. Zij was dertig jaar,